

Hồi Thứ Bảy

Trụ phong lôi giáng long nan thọ
Thu dạ nhân lai mệnh bất toàn

Đầu tháng bảy, Thập Điện Diêm La và hai chục cao thủ Thiên Sư giáo hộ tống Dao Quang lên đường phó ước. Sưu Mệnh Thần không đi theo vì bận việc bán mỏ vàng ở Kim Sơn. Quỷ Dao Mạc Sương đi Quỳnh Châu vẫn chưa về đến khiến Dao Quang thầm lo cho gã.

Chiều ngày mười bốn, bọn Dao Quang đến trấn vọng xuyên, cách núi Trụ Phong vài dặm.

Thần Bút Lực Sĩ và Tà Kiếm đã có mặt trước vài hôm để dành lấy chỗ trọ, và dò thám địa thế Trụ Phong, nhờ vậy mà đoàn người của Dao Quang mới có chỗ ăn ở, vì khắp trấn tràn ngập khách giang hồ.

Chưởng môn các phái Bạch đạo cũng đều hiện diện, trọ trong chùa Phổ Hiền. Nghe tin Dao Quang đã đến, họ tìm gặp ngay.

Thần Thông Cái nói trước :

– Nhận được thư của công tử, lão phu đã chỉ thị cho Phân đà Trường An phối hợp cùng Tà Kiếm điều tra. Quả nhiên phát hiện những vụ bắt cóc các đồng nam ở vùng phụ cận. Xem ra Quảng Đắc Long chắc chắn là Vệ Chuyển Luân. Lão ăn được Lân Đầu Hải Xà, tuy trẻ lại vài chục tuổi nhưng không thể thiếu tinh huyết của bọn trẻ con.

Kiểm Tích thiên sư thở dài :

– Chưa bao giờ võ lâm lại xuất hiện một ác ma khát máu như thế này! Nay y lại là Võ lâm Chưởng kỳ sứ, nếu không có bằng cứ xác thực chúng ta chẳng thể làm gì được.

Đạo Hạnh chân nhân, Chưởng môn phái Thanh Thành tiếp lời :

– Đó là chưa kể đến Minh chủ võ lâm Đàm Thương Túy. Rõ ràng lão đã liên kết với Ma quân để khống chế giang hồ. Việc họ Đàm luyện thành Vô Tướng thần chỉ khiến bản đạo phải hoài nghi lão ta có quan hệ với Hấp Nguyên đại pháp. Một kẻ nằm liệt giường năm năm, không thể hồi phục nhanh chóng và lợi hại như vậy được!

Thần Bút Lực Sĩ gật gù :

–Đúng thế! Lão phu cho rằng Đàm Thương Túy đã học Hấp Nguyên

đại pháp, hút lấy công lực của người khác!

Vô Cầm chân nhân, Chuồng môn phái Võ Đang bật thốt :

– Hay là lão ta đã hút chân nguyên của kẻ khác đóng vai Bách Biến Ma Quân ở Tứ Xuyên?

Mọi người tỉnh ngộ tán thành ngay. Dao Quang nói :

– Tại hạ nhớ lại lời ân sư rằng Ma quân còn có một người sư đệ nữa! Có thể họ tìm được hai pho bí kíp Lưu Tinh kiếm pháp và Phúc Khí độc công, chia nhau luyện tập. Khi biết Giáo chủ Quỷ giáo trao phương thuốc giải độc cho chúng ta Vệ Chuyển Luân hy sinh sư đệ để mua chuộc sự giúp đỡ của Đàm Thương Túy, đồng thời xóa bỏ thân phận cũ.

Phương trưởng Vạn Niên tự, núi Nga Mi phát biểu :

– Nay các phái Bạch đạo đều bị ràng buộc bởi Minh chủ lệnh kỳ, chỉ có thể cho đệ tử âm thầm hỗ trợ Hiên Viên thí chủ đối phó với tà ma. Nhưng vấn đề là thí chủ có qua khỏi được cuộc phó ước sinh tử này không? Dám hỏi thí chủ nắm được bao nhiêu phần thắng?

Mọi người chú mục chờ đợi câu trả lời của Dao Quang. Chàng bình thản đáp :

– Bẩm thiên sư đệ tử chỉ sợ mình không duy trì nổi ba trăm chiêu. Vì đối phương đã quyết giết cho được truyền nhân của Lư Sơn Tiên Ông để báo thù!

Thần Thông Cái cười mát :

– Công tử không thể chết được! Ngày mai bọn lão phu sẽ đồng thanh ứng tiếng ấn định thời hạn là hai trăm chiêu.

Dao Quang mỉm cười :

– Nếu Vệ Chuyển Luân chỉ có pho Lưu Tinh kiếm pháp mà không có luyện thêm tà công nào khác thì tại hạ tự tin sẽ cầm cự được hết số chiêu ấy!

Tà Kiếm Hoắc Thái hắng giọng chậm rãi nói :

– Bẩm công tử! Thuộc hạ cùng Hạ lão tiên bối đã lên trên ngọn Trụ Phong quan sát. Mảnh đất đỉnh núi khá bằng phẳng, có rừng phong già thưa thớt, sườn nam thoai thoải nhưng vách hướng bắc dựng đứng, bên dưới là dòng sông Hán Thủy. Thuộc hạ sợ rằng đối phương sẽ chọn vị trí sát bờ vực để công tử không còn chỗ thoát thân.

Các Chuồng môn giật mình lo lắng nhưng Dao Quang lại gật gù :

– Nếu thế càng hay! Ta sẽ lợi dụng địa hình ấy để trói tay Ma

quân. Lão sẽ không dám thi triển phép Ngự kiếm vì sợ rơi xuống sông. Đây chính là thuật đặt mình vào chỗ chết để cầu sống.

Dao Quang kém Vệ Chuyển Luân đến vài chục năm công lực, nếu thắng thần đối đầu với những chiêu ngự kiếm mãnh liệt như chẻ núi, chàng sẽ không chống nổi mười chiêu. Nhưng liệu trong kiếm thuật thông thường, chàng có thể chống nổi hay lại bị Ma quân đẩy lùi dần xuống vực?

Thần Thông Cái rầu rĩ :

– Hiền đệ quả là người trí dũng nhưng tu vi quá chênh lệch khiến lão phu rất bất an!

Đã lâu lắm rồi lão không gọi Dao Quang là em. Nay vì cảm khái trước cảnh tử biệt, lão mới bộc lộ tâm tình!

Dao Quang cảm động buột miệng nói dù lòng không chắc chắn :

– Lỗ lão ca! Dầu tiểu đệ có bỏ mình cũng chẳng chịu đầu thai, mà sẽ tái sinh trong xác khác để giết sạch bọn yêu tà!

Thần Bút Lực Sĩ bực bội :

– Người nằm mơ thấy ư? Thế gian làm gì có chuyện hoang đường ấy?

Cuối giờ tý sáng hôm sau, bọn Dao Quang lên đến đỉnh núi Trụ Phong. Hôm nay chàng mặc tang phục, tóc xõa dài, quanh trán chít một giải khăn trắng.

Quần hùng đông hơn ngàn, khiến bình đài này có vẻ trở nên nhỏ bé chật chội. Họ xúm lại chào hỏi Dao Quang và khích lệ chàng.

Trời u ám, mây xám giăng đầy, hứa hẹn một trận mưa dữ dội. Thu về sớm trên đầu đỉnh núi nên rừng phong đã lác đác đổi sang màu lá đã vàng. Cảnh vật thiên nhiên có vẻ tiêu điều, thê lương, thích hợp với cuộc chiến một mất một còn này. Dao Quang bắt gặp ánh mắt tha thiết của gã thủ hạ trung thành họ Hoắc. Chàng bước đến xiết vai gã dặn dò:

– Nếu ta chết người bất tất phải báo thù! Ta giao phó thê tử và tam muội cho người và Quỷ Dao!

Tà Kiếm mỉm cười gật đầu nhưng trong đôi mắt ướt kia dường như có lửa.

Dao Quang bước ra đứng sát mép vực, nhìn xuống dòng sông bên dưới. Trời không chút nắng và sương mù lảng bảm trên mặt nước, khiến hẻm núi càng sâu thêm hun hút. Bên kia sông cũng là một vách núi dựng đứng, cứ như bị dòng nước Hán thủy tách khỏi Trụ Phong vậy.

Y phục của Dao Quang bị những luồng gió mạnh mẽ từ dưới vực bốc

lên, thổi bay phần phật. Gió Tây nam đã chạm vào vách núi dựng đứng, biến thành những cơn lốc hỗn loạn, dội ngược lên trên.

Dao Quang biết rõ bản lãnh của cha mình cũng như uy lực của chiêu “Phụ Tử Thâm Tình”. Bách Biến Ma Quân giết được ông thì chàng khó mà thoát chết, nhưng chàng quyết không để đối phương được tròn vẹn.

Dao Quang quay lại vì tiếng xôn xao của quần hùng, Quảng Đắc Long đã đến. Đương nhiên cả Minh chủ võ lâm Đàm Thương Túy cùng mấy chục thủ hạ cũng có mặt. Bọn võ sĩ áo xanh ngực thêu chữ minh kia chính là đệ tử của Đường môn. Đường phu nhân đã về Tứ Xuyên nhưng để lại hai trăm môn nhân cho Minh chủ sử dụng. Bà gọi ấy là sự báo ân.

Dao Quang thực lòng khâm phục cơ trí của Vệ Chuyển Luân. Kế “Kim tiền thoát xác” này quả là tinh vi và thâm hiểm.

Chàng bước lên một trượng, đứng im chờ đợi. Mé tả chàng là một cây phong cao vút, thân rộng hai người ôm, đứng chênh vênh lẻ loi cạnh vực thẳm, cách xa chừng tám trượng.

Hôm nay Quảng Đắc Long rạng rỡ trong trang phục màu vàng nhạt, áo choàng lục xám. Trông gã anh tuấn hơn nhưng phong thái vẫn mang một chút nữ tính. Có lẽ vì gã xúc nước hoa quá nhiều.

Giờ thì Dao Quang đã biết lý do vì sao. Lân Hải Đầu Xà là kỳ trân chí âm, khiến Vệ Chuyển Luân mất dần nam tính, và cơ thể có mùi tanh tưởi.

Đàm minh chủ chào mọi người rồi tươi cười :

– Hiên Viên công tử và Quảng công tử đều là nhân tài kiệt xuất của võ lâm, lão phu sẽ rất tiếc nếu võ lâm trong hai mất đi một. Do đó, lão phu cho rằng chỉ giới hạn trong ba trăm chiêu là đủ, dù không phân thắng bại cũng bỏ qua thù hận cũ.

Quần hùng phấn khởi tán thành, nhưng Thần Thông Cái bác ngay :

–Tiết trời xấu thế này, chỉ một lúc nữa là đổ mưa lớn. Lão phu đề nghị giảm xuống còn hai trăm chiêu thôi!

Các Chưởng môn đều nhất trí khiến Đàm minh chủ không tiện tranh cãi.

Hai đấu sĩ cách nhau hơn trượng, rút kiếm thủ thế. Dao Quang vẫn giữ vị trí quay lưng về phía vực thẳm. Chàng lạnh lùng nói :

– Các hạ là kẻ mới xuất đạo, chưa có tiếng tăm gì, theo quy củ giang hồ thì được phép động thủ trước.

Dao Quang dùng phép dĩ tĩnh chế động, di chuyển rất ít, ung dung

chống đỡ. Lư Sơn kiếm pháp là tuyệt học đạo gia, thấm nhuần nguyên tắc lấy nhu thắng cương. Dao Quang lại là người có thiên bẩm võ học cực cao, đáng gọi là kiếm sĩ bẩm sinh. Đường kiếm của chàng bao la bác tạp, huyền ảo khôn lường. Nhờ vậy đã bù đắp được sự thiếu sót về công lực.

Lưu Tinh kiếm pháp là đỉnh cao kiếm thuật thời nhà Tống, nổi danh nhờ tính chất hiểm ác, tàn độc nhưng không kém phần chính khí.

Quảng Đắc Long tăng dần công lực, khiến màn kiếm ảnh đầy sao mỗi lúc một thêm rực rỡ. Ngược lại luồng kiếm quang cũng càng đầy đặc theo.

Hai thanh bảo kiếm chạm nhau không ngớt, song phương đối đòn nhanh như chớp, thấm thoát đã đủ trăm chiêu.

Quảng Đắc Long động nộ, dồn thêm chân khí, đánh một loạt kỳ chiêu dồn Dao Quang đến sát mép vực. Bọn Thập Điện Diêm La sợ hãi rú lên. Chúng được nhiệm vụ mang xác chủ nhân về, nên rất sợ chàng rơi xuống dòng sông Hán thủy đang cuộn cuộn chảy. Không có xác thì hy vọng hồi sinh cũng tan tành. Nhưng đã quen phục tùng nên anh em họ Diêm và Tà Kiếm không dám phản đối khi Dao Quang chọn vị trí hiểm nghèo.

Quần hào cũng toát mồ hôi lạnh lo lắng cho Lư Sơn Kỳ Hiệp. Nhưng bất ngờ luồng kiếm ảnh mờ mờ của Dao Quang bỗng sáng rực lên và Quảng Đắc Long đột ngột nhảy lùi.

Mọi người nhận ra gã đã bị thương trên ngực phải và mặt đứt một đường từ sống mũi đến mang tai. Ngược lại bắp tay trái của Dao Quang cũng đã thủng, máu rỉ ướt tang phục.

Chàng không đuổi theo, đứng im điểm huyết chỉ huyết, lòng nuối tiếc vô hạn. Chàng đã thi triển chiêu “Vụ Trung Nhật Xuất” chịu một kiếm để giết đối phương, thế mà lại không thành công. Ma quân đã nhờ thân pháp Bách Biến và phản ứng thần tốc nên chỉ bị thương nhẹ. Nhưng đối với một kẻ đầy nữ tính thì việc gương mặt anh tuấn bị hủy hoại lại rất quan trọng.

Quảng Đắc Long gầm lên, lao vào đối thủ. Gã đánh mất vẻ ôn hậu và để lộ nét mặt hung ác như quỷ dữ.

Trận đấu trở nên vô cùng khốc liệt, máu hồng văng tung tóe vì cả hai đều trúng đòn của nhau. Trên trời, mây đen vần vũ, mưa bắt đầu nặng hạt và sấm sét nổ vang trời.

Thần Thông Cái vận công đếm thật lớn, lòng nóng như có lửa ông

biết Dao Quang bị thương nhiều hơn họ Quảng, và chỉ còn cánh mép vực vài bước.

Đếm chiêu thứ một trăm chín mươi bảy, bất ngờ có một luồng sét thật mạnh đánh xuống ngọn cây phong lẻ loi ở mép vực. Tiếng nổ kinh hoàng này làm mọi người chết điếng, kể cả Quảng Đắc Long. Nhưng có một người không bị ảnh hưởng, đấy là Dao Quang! Chàng sống nhiều năm trên đỉnh núi Tú Phong cao chót vót, thường xuyên chịu đựng những nhát búa cuồng nộ của lôi thần nên đã quá quen thuộc. Nếu không thì chàng đã tẩu hỏa nhập ma khi đang tĩnh tọa hành công trong những ngày mưa bão.

Không những thế Dao Quang còn cảm nhận được luồng sét sẽ giáng xuống rất gần, da chàng nổi gai, tóc dựng đứng là dấu hiệu chẳng thể sai. Và chàng đã chờ đợi giây phút ấy.

Khi ánh chớp lóe lên, vạch toang bầu trời thì Dao Quang cũng tung mình rời mặt đất, lao về phía kẻ thù.

Quảng Đắc Long đang khiếp vía, yếu ớt đưa kiếm ra chống đỡ. Nhưng mũi Hắc Thiết Yển đã đến trước, cắm sâu vào cơ thể gã, và sau đó lưỡi kiếm của Dao Quang đâm thủng tim và chặt bay thủ cấp Quảng Đắc Long.

Cùng lúc ấy cơn mưa đột ngột ngừng rơi, mây đen bị gió xua tan và vàng dương ló dạng.

Kết cục bất ngờ này khiến quần hùng mừng rỡ reo hò như sấm dậy. Nhưng các Chưởng môn và Tà Kiếm chưa dám hoan hỷ quá sớm, vì Dao Quang đã gục ngã!

Vô Cấm chân nhân nhanh tay cởi áo nạn nhân, tái mặt trước mấy lỗ thủng nằm chi chít trên ngực, bụng và vai. Ông không hiểu được sức mạnh nào đã giúp Dao Quang sống sót và giết được kẻ thù.

Trưởng lão Thiên Sư giáo nghiện rượu đã thành danh Túy đạo nhân, nên bên hông lúc nào cũng kè kè một hồ lô rượu nặng, ông đưa cho Chưởng môn phái Võ Đang rửa vết thương. Có đến cả cân thuốc kim sang quý giá của các phái đã rắc lên người Dao Quang. Chàng còn được uống hai viên Đại Hoàn đan và ba viên Thái Ất thần đan.

Thần Thông Cái cười dài :

– Lưới trời tuy thưa mà không lọt! Cuối cùng thì lão ác ma cũng đã đến tội!

Đàm minh chủ gượng cười :

– Nhưng chắc gì người này lại là Bách Biến Ma Quân! Trong võ

lâm chẳng ai biết được mặt thực của lão ta cả!

Đàm Thương Túy không thể công nhận Quảng Đắc Long là Vệ Chuyển Luân, vì lão được làm Minh chủ nhờ giết được Ma quân.

Thần Thông Cái không sao chứng minh được, chỉ còn cách cười nhạt :

– Minh chủ quả là cao kiến, lão phu không dám có ý khác. Nhưng trước sau gì Cái bang cũng tìm ra lai lịch của Quảng Đắc Long.

Đàm Thương Túy biến sắc, quát thủ hạ mang xác Chưởng kỳ sứ về Trường An. Dao Quang cũng cấp tốc được đưa xuống núi.

Quần hùng lũ lượt đi theo, hết lời tán tụng chiến công của Lư Sơn Kỳ Hiệp. Chàng đã chuyển bại thành thắng một cách vô cùng oanh liệt và thần kỳ. Có người nói Dao Quang được hoàng thiên bảo trợ nên đã cho lời thần hỗ trợ, tạo cơ hội cho chàng giết Vệ Chuyển Luân. Hầu hết đều tin rằng Quảng Đắc Long là Bách Biến Ma Quân, vì đệ tử Cái bang đã khéo léo rỉ tai, tiết lộ việc Vệ lão tuy cải lão hoàn đồng nhưng vẫn phải thường xuyên hút máu đồng nam.

Trong số quần hùng có vài chục người thuộc vùng phụ cận Trường An, từng nghe đến việc bắt cóc trẻ em trong thời gian gần đây. Họ lớn tiếng xác nhận khiến thanh danh của võ lâm Minh chủ ngày càng xa sút.

Thương thế của Dao Quang rất trầm trọng, nên phải nghỉ lại ở trấn Vồng Xuyên. Các Chưởng môn túc trực lo việc thuốc thang.

Dao Quang bị đâm thủng gan và phổi, lại mất máu khá nhiều nên tính mệnh như mảnh chỉ treo chuông. Chàng mê man bất tỉnh và thân nhiệt lên rất cao. Mọi người rầu rĩ và chẳng ai nở nổi nụ cười.

Ở đất Giang Tây, cách xa ngàn dặm người thân của Dao Quang cũng ăn ngủ không yên.

Một đạo đàn gỗ cao gần trượng đã được dựng lên trên mảnh vườn phía sau Hiên Viên gia trang.

Sàn đạo đàn vuông vức mỗi bề trượng rưỡi. Chung quanh có lan can gỗ cẩm la liệt hàng chục lá cờ đủ màu, có những nét vẽ rối mắt bằng máu gà trống.

Ngay giờ ty đêm mười bốn tháng bảy, Thiên Sư giáo chủ cùng bốn vị chưởng lão đã dựng đàn thay phiên tế lễ trước một bàn gỗ lớn.

Trên bàn có bục gỗ đặt tượng tam thanh gồm Ngọc Thánh Nguyên Thể Thiên Tôn (tức Ngọc Hoàng thượng đế), Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn (còn gọi là Thái Thượng Lão Quân) và Tượng Thanh Linh

Bảo Thiên Tôn.

Dưới bực gỗ là bát nhang sành, trên cắm một cây hương rất lớn, thân to bằng bắp tay người, có thể cháy suốt ngày đêm. Cây hương đặc biệt này có tên là Nguyên Thần Hương, tượng trưng cho tính mạng của Dao Quang!

Trước bát nhang dựng đứng một hình nhân cao độ hơn gang, bện bằng rơm, áo giấy trắng, nhưng mái tóc là mái tóc của Dao Quang. Nói chung bộ dạng này của hình nhân rất giống bộ dạng của chàng khi quyết đấu với Quảng Đắc Long.

Đầu giờ tị ngày rằm, cả Ngọc Đường và Ngọc Thiên cũng đều có mặt trên đạo đàn, tham gia thực hiện phép Chiêu Hồn Bảo Mệnh. Họ mặc y phục trắng tóc xõa dài, tay cầm chiêu hồn phước.

Quanh chân đạo đàn, ba mươi sáu đạo sĩ ê a tụng kinh thánh thượng cảm ứng thiên, đều đều theo nhịp đàn sáo, sênh phách. Nhưng trên kia Phó Kỳ Khâm lại niệm những đoạn thần chú bí truyền được ghi trong U Linh Quỷ Tạng.

Tuy Đạo giáo tiếp thu nhiều nghi tiết của Phật giáo, nhưng kinh văn, thần chú của họ đều là tiếng Hán. Trong việc cúng tổ Đạo giáo lại sử dụng nhạc cụ, tạo sự khác biệt rất lớn với những tôn giáo khác.

Đầu giờ Ngọ, luồng khói từ cây hương bỗng hỗn loạn chứ không bốc thẳng lên như trước nữa. Biết cuộc chiến đã bắt đầu. Phó giáo chủ múa tít thanh kiếm gỗ đào, liên tiếp đốt những đạo bùa tung về hướng Bắc.

Dưới này, bảy đạo sĩ chuyên trách việc đốt giấy tiền, vàng bạc, cũng khẩn trương tăng tốc độ khiến khói lửa mịt mù.

Số kim ngân Âm phủ này dùng để hối lộ các diêm quỷ và phân phát cho ngàn vạn oan hồn uổng tử, mong họ phù trì cho Dao Quang. Tục lệ đốt tiền này xuất phát từ Đạo giáo Trung Hoa và lan sang các nước xung quanh.

Lạ thay, luồng khói của cây hương Nguyên Thần lúc thì bay về hướng bắc lúc thì bay về hướng nam, dường như tương ứng với sự tiến thoái của Dao Quang.

Một lúc sau trên mặt áo giấy bắp tay trái hình nhân bỗng hiện ra một chấm đỏ như máu. Hai nữ nhân khẽ rú lên, vì biết rằng Dao Quang đã thọ thương. Và rồi những chấm đỏ kia liên tiếp trên ngực bụng hình nhân khiến hai nàng bật khóc. Tổng cộng là mười bảy vết thương. Nhưng ngực trái vẫn vẹn toàn.

Cuối cùng luồng khói hương thôi nhiễu loạn, bay lên thẳng tắp và

nhỏ như sợi chỉ. Phó giáo chủ bấm tay dùng nhâm độn xem cát hung. Ông mỉm cười nói lớn :

–Tuyệt diệu thực không ngờ Dao Quang lại giết được Bách Biến Ma Quân! Quang nhi tuy bị trọng thương nhưng đã qua được cơn đại hạn!

Ông hoan hỷ giao cho việc tế lễ cho tam trưởng lão rồi cùng bọn Ngọc Đường, Ngọc Thiên hạ đàn, vào sảnh bàn bạc.

Ba ngày sau Hiên Viên gia trang nhận được tin của Cái bang, biết Dao Quang vẫn còn sống nhưng tính mạng rất mỏng manh. Do vậy, đạo đàn vẫn được duy trì cúng tế không ngơi.

Trở lại với Dao Quang, ta thấy chiều ngày mười chín thì chàng đã qua khỏi cảnh hiểm nghèo, thoát cảnh mê trầm, có thể nói đôi câu với mọi người.

Sáng hai mươi, bọn Tà Kiếm từ giã các Chưởng môn, đưa Dao Quang xuôi nam. Người bệnh được đặt nằm trong xe song mã, sà lốt đệm bông để giảm những cú xóc đau đớn.

Năm ngày qua, đoàn xa mã chỉ còn cách Giang Lăng hơn trăm dặm, chuẩn bị vượt đèo Phù Sơn. Nhân số tổng cộng có đến hơn năm mươi người, vì có thêm hai chục hảo hán miền nam đồng hành.

Tà Kiếm Hoắc Thái cầm cương xe song mã. Thần Bút Lực Sĩ ở trong chăm sóc Dao Quang. Hai bên xe là Thập Điện Diêm La, và trước sau có hai mươi cao thủ Thiên Sư giáo đi kèm. Mười tám cao thủ phương Nam thì đi sau đoạn hậu.

Đoàn người hối hả leo đèo, cố đến trấn Kỳ Sơn bên kia đèo trước khi trời tối. Hiện giờ vầng dương đã sắp lặn cuối trời tây, chỉ còn lại giọt nắng hồng ở rìa những đám mây thâm thấp.

Đèo Phù Sơn dài hai chục dặm, ôm lấy sườn núi. Mé tả là khoảng không gian mật mù sương thu. Đường đèo rộng độ hai trượng rưỡi, khá gồ ghề vì bị nước mưa sỏi mòn.

Túy đạo nhân, nhị trưởng lão Thiên Sư giáo là người đi tiên phong. Ông rất nóng ruột vì bầu rượu bên hông đã cạn khô. Hồ lô rượu này là vũ khí của ông, được làm bằng thép rất ư là cứng rắn.

Lúc còn cách đỉnh đèo mười bốn trượng. Túy đạo nhân dốc ngược hồ lô, cố tìm lấy vài giọt hiếm hoi, nhưng chẳng có gì cả! Ông thất vọng buông bầu xuống, kịp phát hiện một tảng đá tròn, đường kính hơn sải tay, đang lăn xuống rất nhanh và tạo ra những tiếng động kinh hồn.

Người và ngựa còn có thể né tránh nhưng cỗ xe song mã của Dao Quang chắc chắn sẽ bị nghiền nát.

Phúc chí tâm linh, Túy đạo nhân phản ứng cực kỳ thần tốc ông tung mình rời lưng ngựa, lướt về phía trước chĩa hồ lô vào mé hữu tảng đá, khiến nó đổi hướng lăn xuống vực thẳm. Đồng thời Túy đạo nhân quát lớn :

– Coi chừng phục binh!

Quả thực theo sau tảng đá là toán hắc y bịt mặt, đơn đao tuốt trần, khí thế vô cùng hung hãn. Bọn chúng ra đòn phủ đầu bằng trận mưa ám khí, gồm hàng ngàn mũi độc châm nhỏ như sợi lông bò.

Túy đạo nhân múa tít chiếc hồ lô bị móp, chống đỡ rất hữu hiệu. Nhưng có sáu đệ tử Thiên Sư giáo phía sau bị trúng ám khí, rú lên thảm khóc, rơi khỏi lưng ngựa. Túy đạo nhân giận dữ xông vào hàng ngũ đối phương, đập chết hai tên, nhưng bị vây chặt bởi lưới đao.

Bọn hắc y đông đến hơn trăm tràn xuống tấn công mãnh liệt. Kẻ thù chỉ ở một phía nên Thập Điện Diêm La xuống ngựa xông lên. Đao pháp cương mãnh và tính liều lĩnh của họ đã phát huy được tác dụng. Họ dàn hàng ngang, chặn đứng bước tiến của bọn hắc y.

Thần Bút Lực Sĩ rời xe dạn dò Tà Kiếm :

– Nếu tình hình nguy ngập người cứ cõng Dao Quang đào tẩu, bọn lão phu sẽ đoạt hậu!

Nói xong ông rời xe tiến lên hỗ trợ anh em họ Diêm và Túy đạo nhân. Đôi Phán Quan bút nặng nề đánh cong những thanh đao, đập nát xương cốt bọn hắc y. Hạ lão hứng chí xấn tới, nào ngờ nghe Tà Kiếm gầm lên :

– Cầu tặc đừng mong đánh lên!

Thì ra, từ sườn núi có một hắc y nhân nhảy lên nóc cỗ xe song mã, đang bị Hoắc Thái chặn lại. Kiếm ảnh của người bịt mặt kia đầy những ánh sao băng giống như Quảng Đắc Long, chứng tỏ gã đang thi triển Lưu Tinh kiếm pháp.

Thần Bút cả kinh quay lại để giúp đỡ họ Hoắc. Đối với lão sinh mạng Dao Quang là điều quý nhất trên đời, Thần Bút cũng có con trai nhưng không hiểu sao lại yêu thương chàng công tử đất Giang Tây hơn cả. Có lẽ con cái của Hạ lão chỉ là bọn lục đục thường tài khiến một người cha anh hùng phải tủi thân.

Hoắc Thái đã sớm bị đối phương đâm trúng một chiêu kiếm vào vai trái, nhưng vẫn kiên cường chống cự, không để kẻ thù đến gần cỗ xe.

Thời may Thần Bút Lực Sĩ đến kịp, đánh thẳng vào hậu tâm tên hắc y nhân chẳng chút khách sáo. Gã ta đảo bộ tránh đòn, vùng kiếm

uy hiếp Hạ lão, bút và kiếm chạm nhau tóe lửa. Chỉ chiêu đầu Hạ Nguyên đã biết đối phương có không dưới hoa giáp công lực. Ông nghiêng rằng dồn hết sức vào đòn Phán Quan bút, tấn công như vũ bão vất vả lắm mới cầm cự được với luồng kiếm quang đầy những ánh sao chết chóc. Võ công hắc y nhân chỉ kém Quảng Đắc Long một hoặc hai bậc khiến lòng Thần Bút vô cùng thắc mắc.

Tà Kiếm đã chỉ huyết vết thương, xông vào liên thủ với Thần Bút Lực Sĩ nhưng ánh mắt lúc nào cũng quan sát cỗ xe.

Gã cảnh giác không thừa vì lại có thêm người áo trắng bịt mặt xuất hiện. Người này cũng từ trên núi nhảy xuống. Hoắc Thái lập tức xạ liên ba mũi Hắc Thiết Yển vào gã bạch y rồi nhảy ngược trở về đứng cạnh cỗ xe.

Thấy đối phương dễ dàng đánh bật ám khí bằng một đường kiếm lấp lánh như sao băng. Tà Kiếm chột dạ, rú lên gọi anh em họ Diêm.

Nghe tín hiệu quen thuộc, Thập Diện Diêm La lập tức bỏ mặc chiến trường cho Túy đạo nhân và đệ tử Thiên Sư giáo, quay về bảo vệ cỗ xe. Năm gã giúp Thần Bút, năm gã giúp Tà Kiếm.

Tuy nhân số đông hơn nhưng ưu thế lại không thuộc về phe Tà Kiếm. Lưu Tinh kiếm pháp quả là lợi hại vô song, chẳng mấy chốc đã đả thương anh em họ Diêm, Thần Bút Lực Sĩ và Tà Kiếm. Xem ra bản lĩnh hai gã bịt mặt kia quả là đáng sợ.

Thập Diện Diêm La cứng đầu cứng cổ, liều chết ôm đao lăn xả vào, nhờ vậy thế trận vẫn chưa ngã ngũ. Nhưng bạch y nhân dường như quá nóng ruột, chĩa tả thủ xạ liên mấy đạo chỉ phong, chọc thủng ngực Diêm Bát, Diêm Tam và Diêm Lục. Vô Tướng thần chỉ quả là danh bất hư truyền, khiến nạn nhân khó mà chống đỡ!

Tà Kiếm kinh hoàng vùng kiếm chặn đường, trúng thần chỉ vào huyết Bộ Lang ngã lăn ra bất tỉnh!

Bạch y nhân lập tức ập đến, nhảy lên càng xe, nhìn vào trong tìm Dao Quang mà hạ sát. Nào ngờ, từ trong thùng xe một ánh chớp xanh nhạt bất ngờ bay ra, đập vào mắt trái gã bạch y. Đòn ám toán này thành công cũng là nhờ kẻ thù đỉnh ninh là Dao Quang hoàn toàn bất động.

Nhãn cầu bạch y nhân vỡ nát, gã đau đớn rú lên, hồi hả tung mình đào tẩu. Dù một kẻ mình đồng da sắt mà thọ thương ở mắt thì dừng khí cũng chẳng còn gì!

Gã chạy rồi đối thủ của Thần Bút Lực Sĩ trở nên cô thế, nhất là

khi phải đối phó với những nhất đao chí mạng của anh em họ Diêm. Cái chết của ba người kia đã khiến họ căm hờn, không còn thiết sống nữa!

Hắc y nhân múa tits trường kiếm hộ thân, lao vút về hướng nam. Lát sau bọn thủ hạ của lão cũng đào tẩu, để lại năm mươi mấy tử thi.

Thần Bút Lực Sĩ nhanh chân nhảy lên xe. Lão thở phào nhẹ nhõm khi thấy Dao Quang vẫn lành lặn, và còn cất tiếng hỏi :

– Chúng rút cả rồi ư?

Hạ lão cười ha hả :

– Quang nhi quả là đáng phục! Người chẳng còn sức lực nào mà vẫn đã thương được kẻ thù!

Ngoài kia vang lên tiếng khóc của bảy anh em họ Diêm, vì ba gã Bát, Cửu, Lục sắp châu trời.

Tà Kiếm được Túy đạo nhân giải huyết và cho uống linh đan. Gã tỉnh mắt nhìn thấy thẻ ngọc U Linh Thần Sát lệnh phù, liền nhặt lên. Thì ra trong lúc hiểm nghèo, Dao Quang đã tháo thẻ ngọc ra làm ám khí.

Gần cuối tháng bảy Dao Quang được đưa về đến nhà. Giữa tháng chín thì sức khỏe của chàng hoàn toàn hồi phục. Lạ thay, thương tích trên người Dao Quang chỉ để lại những vết sẹo mờ mờ chứ chẳng ghê rợn xấu xí như đã dự kiến. Chàng biết rõ đây chính là tác dụng của chiếc mật rắn mà Thẩm Phi Bình đã tặng! Và nếu không có nó thì chàng ít nhất phải mất nửa năm mới bình phục! Cả ba gã họ Diêm cũng không chết, có lẽ vì đồng tính với Diêm Vương!

Tin tức về cuộc phục kích đèo Phù Sơn đã được cái bang loan đi khắp giang hồ. Ai cũng biết hung thủ sử dụng Lưu Tinh kiếm pháp và Vô Tướng thần chỉ. Điều này càng làm phương hại đến thanh danh của Minh chủ võ lâm Đàm Thương Túy.

Đàm lão vẫn còn nguyên hai mắt nên không phải là kẻ chặn đường Dao Quang. Tuy nhiên, chẳng hiểu vì sao võ lâm quốc sư Giang Thượng Phong, tức Yến Sơn Thần Y không hề lộ mặt ra?

Trong bữa tiệc mừng chiều mười sáu tháng chín, Túy đạo nhân Tôn Đức Đại vui vẻ nói :

– Đến bây giờ bản đạo cũng không hiểu Quang nhi lấy đâu ra sức lực để đánh mù mắt gã bạch y? Lão ta bản lĩnh thông thần, lẽ nào lại không tránh nổi đòn ám toát yếu ớt ấy?

Dao Quang gật đầu :

– Tôn sư thúc nói chẳng sai! Chính tiểu tể cũng không ngờ mình lại đắc thủ!

Phó giáo chủ cười khà khà :

– U Linh Thần Sát lệnh phù là bửu bối tôn quý của đạo gia. Tất nhiên được quỷ thần giúp sức. Nếu không tin, lần sau Quang nhi cứ sử dụng sẽ rõ!

Dao Quang âm ừ nhưng nhưng trong lòng chẳng tin tưởng lắm.

Quý Dao Mạc Sương đã về đến từ hồi đầu tháng tám. Gã đã có được lời khai của bà vợ Xà Khẩu Tú Tài, rằng bà ta không hề có đứa con trai nào cả. Tuy nhiên văn bản này giờ đây chưa phải lúc dùng đến. Dao Quang bảo gã :

– Mạc Sương! Có lẽ ngày mai ngươi phải đi Quý Châu một chuyến để tìm hiểu việc Quý giáo đột nhiên tàn sát Xà bang. Không hiểu sao Phân đà cái bang ở Quý Dương chẳng hề liên lạc với Tổng đà Lạc Dương nữa?

Quý Dao mỉm cười gạt đầu. Gã nâng chén mời mọi người. Dao Quang định uống thì bị Ngọc Thiên giật lấy, nũng nịu trách móc :

– Đại ca vừa lành bệnh, không nên uống nhiều!

Nàng uống cạn và còn mời lại, nên cuối tiệc say bí tỷ, được Ngọc Đường dìu về phòng.

Đêm ấy, Dao Quang không ngủ được, vì suy nghĩ thái độ của em gái. Dường như Ngọc Thiên có tâm sự buồn nên mới mượn rượu giải sầu?

Ngọc Đường mang thai nên ngủ rất say, Dao Quang liền khoác áo đi sang phòng của Ngọc Thiên.

Cửa phòng chỉ khép hờ và ngọn đèn tọa đăng leo lên sang trên bàn. Chàng đẩy cửa bước vào, nhận ra bào muội vẫn chưa kịp thay áo, nằm vắt vẻo ở thành giường.

Dao Quang thở dài, đẩy Ngọc Thiên vào giữa giường rồi vận công xoa bóp những huyệt đạo quanh đầu và bả vai. Chàng tinh thông y lý nên việc giải say cho Ngọc Thiên không khó. Lát sau nữ nhân mở mắt, nhìn chàng trân trối và dòng lệ tuôn dài. Dao Quang dịu giọng :

– Tam muội có tâm sự buồn sao không bộc bạch với đại ca?

Ngọc Thiên lắc đầu :

– Chẳng có gì đâu tiểu muội chỉ cảm thấy cô đơn thôi!

Dao Quang mỉm cười :

– Từ ngày kết hôn đại ca đã không gần gũi tam muội như trước nữa. Kể từ ngày mai ta đi đâu cũng cho tam muội đi cùng! Thôi em hãy dậy thay áo đi!

Ngọc Thiên ngồi lên, lấy áo ngủ và đi vào phía sau. Tuy gọi là phòng nhưng có cả một nhà tắm riêng, nên tiếng nước xối xả vọng lên. Chỉ nửa khắc sau Ngọc Thiên đã quay lại, tỉnh táo và tươi mát. Nàng thản nhiên ngồi vào lòng của Dao Quang, vòng tay ôm lấy cổ chàng, ngửa mặt nhìn lên đắm đuối. Dao Quang bị mùi u hương thơm nức xông vào mũi. Thoáng nghe lòng rộn lên những cảm giác kỳ lạ. Chàng thần thờ nói :

– Nho gia quả có lý khi đặt nghi lễ để tiết chế dục vọng và tình cảm của con người. Anh em ruột rà mà gần gũi quá e rằng không tránh khỏi cảnh loạn luân. Ta phát hiện rằng mình yêu thương tam muội hơn bất kỳ nữ nhân nào trên thế gian này.

Ngọc Thiên lộ vẻ sung sướng, rướn ngoi lên hôn vào má Dao Quang thì thầm :

– Tiểu muội sẽ lập lời đài kén chồng. Ai đánh bại đại ca sẽ trở thành rể họ Hiên Viên!

Dao Quang phì cười :

– Trong đám thanh niên đương đại dễ gì có ai hơn được ta? Xem ra tam muội phải lấy một gã đạo sĩ già bảy tám mươi thôi.

Ngọc Thiên bỗng nói :

– Đại ca có nhớ lúc trước tiên phụ hứa gả tiểu muội cho một người?

Dao Quang gật gù :

– Ta nhớ! Gã ấy là ai vậy?

Ngọc Thiên áp má vào ngực Dao Quang cười rúc rích :

– Hắn ta chính là đại ca đấy!

Dao Quang kinh hãi :

– Tam muội nói nhăng gì thế?

Ngọc Thiên thở dài :

– Tiểu muội chỉ là con nuôi của lão gia mà thôi! Gia phụ là Hiên Viên Lộc, người đã tạo phản ở Thiểm Tây, cả nhà bị chém, chỉ mình tiểu muội được lão gia cứu thoát, bí mật đem về nuôi dưỡng. Thực ra lão gia Toàn Phong Kiếm chính là biểu bá của tiểu muội. Ông nghe tin gia phụ hưng binh tạo phản liền đến can ngăn, nhưng đã quá muộn. Vì việc này mà ông phải đổi họ để Đông Xưởng khỏi chú ý. Nhưng khi gặp lại

đại ca anh hùng cái thế, lão gia chợt có ý định khôi phục lại thanh danh của họ Hiên Viên. Ông muốn đại ca trở thành Minh chủ võ lâm. Theo quy củ thì đại ca sẽ được thánh hoàng triệu kiến. Lúc ấy, đại ca sẽ xin tội cho tiểu muội và chúng ta sẽ thành vợ chồng.

Dao Quang bàng hoàng ngơ ngác như kẻ vừa tỉnh giấc mơ vàng.

Ngọc Thiên rời lòng Dao Quang mở tủ, lấy ra một phong thư rồi đưa cho chàng :

– Đại ca! Đây là di thư của phụ thân!

Dao Quang xem xong dăm chiêu nói :

– Ta sẽ thực hiện ước nguyện của phụ thân!

Chàng đưa tay kéo Ngọc Thiên vào lòng, tùm tùm cười :

– Té ra ta đã thâm linh cảm nàng không phải là ruột rà nên mới yêu say đắm và khổ sở vì mặc cảm tội lỗi. Sao hiền muội không nói sớm?

Ngọc Thiên trách yêu :

– Đại ca quả là ngốc nghếch! Nếu là ruột thịt thì lão gia đã để chúng ta không quá gần gũi nhau. May mà đêm nay đại ca thổ lộ tâm tình trước, không thì tiểu muội cũng chẳng thềm tiết lộ bí mật này!

Dao Quang đã yêu Ngọc Thiên như điên dại, nhưng luôn phải rời lòng. Nay rào cản không còn, chàng bay bổng trong hạnh phúc ngút trời, thả mình theo tiếng đập của trái tim. Dao Quang đắm đuối hôn lên má lên môi người ngọc, tay run rẩy vuốt ve thân thể kiều diễm, đang rạo rực dưới làn the mỏng manh.

Tâm trạng của Ngọc Thiên cũng vậy, nàng khép hờ rèm mi. Lắng nghe da thịt thổn thức dưới bàn tay người yêu dấu.

Nhưng ngoài vườn chợt có tiếng húng hắng của ai đó Ngọc Thiên bừng tỉnh, khép tà áo nũng nịu nói :

– Tiểu muội chẳng tiếc gì với đại ca nhưng lai lịch chưa công khai xin hẹn ngày đại hỷ.

Dao Quang ngưỡng ngừng rời phòng Ngọc Thiên. Niềm vui quá lớn khiến chàng không sao ngủ được, bước ra vườn sau ngắm cảnh đêm trăng bên bờ hồ Bà Dương.

Tường vây cạnh bờ chỉ cao đến ngực, và do thế đất thấp dần ở phía mép nước nên bờ tường không cản nhãn tuyến của khách quan chiêm. Khu vực này được canh gác rất cẩn mật, đêm nay do hai gã Diêm Thất, Diêm Thập và mười gã gia đình phụ trách.

Dao Quang hỏi han bọn thủ hạ vài câu rồi tung mình lên sàn đạo đàn. Công trình này vẫn chưa bị dỡ bỏ vì có thể sử dụng làm đài quan sát. Nhưng té ra nó lại là chỗ ngủ cho trưởng lão Thiên Sư giáo, Túy đạo nhân Tôn Đức Đại.

Tôn lão đã say mềm ngủ say như chết nên không phát hiện có người lên đến. Dao Quang ngồi trên thành lan can. Tay cầm chiếc hồ lô rượu của họ Tôn, vừa uống vừa nhìn ngọn Đại Cô sơn ở giữa hồ, xa xa ở giữa dòng sông Trường Giang có một ngọn núi thấp tên là Tiểu Cô sơn.

Bóng nguyệt trải vàng trên những ngọn sóng lăn tăn, gió thu se lạnh nhưng không làm nguội được ngọn lửa ấm áp trong lòng một kẻ đang yêu và được yêu.

Bỗng Dao Quang rùng mình vì phát hiện một hiện tượng kỳ lạ, đó là những cụm lục bình đang trôi dần vào bờ nam. Đúng ra gió thu phải đưa chúng về bờ đông mới hợp lý.

Dao Quang vận hết nhãn lực quan sát thật kỹ, rồi lay gọi Túy đạo nhân :

– Nhị sư thúc, có cường địch tập kích! Chúng đang tiến vào bằng đường hồ Bà Dương.

Lão đã ngủ được một giấc dài nên tỉnh táo ngay, chồm dậy giật lại thiết hồ lô.

Dao Quang nhảy xuống đất, dặn dò thủ hạ rồi quay về phòng lấy kiếm. Mọi người lặng lẽ bố trí đón chờ phe đối phương. Túy đạo nhân và Tà Kiếm nằm dán sát mình xuống sàn mộc đàn, người ở dưới đất khó mà thấy được.

Lát sau toán hắc y nhân vào đến bờ, cho một tên đi trước do thám.

Không thấy ai canh gác, gã phất tay ra hiệu gọi đồng bọn tiến lên. Chúng đông độ năm sáu chục, tay phải thủ đơn đao, tay trái lần cởi nút buộc miệng một túi da nơi thắt lưng, lấy ra những trái cầu nhỏ bằng trái chanh.

Dao Quang nhận ra hỏa khí, kinh hãi quát :

– Giết!

Từ trong những bụi hoa, những lùm cây chung quanh bọn hắc y bỗng bay ra một trận mưa ám khí. Tuy chỉ có mười mấy người xuất thủ nhưng lượng Hắc Thiết Yển lại lên đến hơn trăm.

Những con chim én sắt này làm bằng thép mỏng, dạng xếp, xếp được thành chồng. Do vậy mỗi bàn tay của bọn Dao Quang có thể phát ra hàng chục mũi.

Đòn ám tập này đã thu hoạch không tồi, hạ được ngay hai mươi mấy tên áo đen. Bọn còn lại chỉ kịp tung ra vài trái hỏa đạn, đốt cháy đám lá thu vàng trên mặt vườn. Trái cầu bay xa nhất đã trúng vào vách gỗ của kho chứa dụng cụ, khiến nơi này phát hỏa. Nhưng phe chủ nhà đã kịp xông thẳng vào hàng ngũ bọn hắc y, bắt chúng phải chống cự bằng đao.

Trong cuộc cận chiến, hỏa cầu không phát huy được tác dụng. Ngược lại, những mảnh thép mỏng trong tay anh em họ Diêm và Quỷ Đao thì lại có thể lấy ra rất dễ dàng.

Thập Điện Diêm La đã được Dao Quang dạy cho thủ pháp này một năm trước, nhưng chúng lười biếng luyện tập nên kết quả rất tồi. Sau trận đèo Phù Sơn, bọn Diêm Tam mới thức ngộ được sự lợi hại của ám khí trong cuộc hỗn chiến với số đông. Lại thêm lời răn đe nghiêm khắc của Dao Quang nên chúng mới khổ công rèn luyện thêm. Nhờ vậy đám con cháu của Diêm Vương càng bội phần hung hãn. Nhưng chúng chưa thể so với Tà Kiếm và Quỷ Đao.

Trong lúc Dao Quang nằm dưỡng bệnh, chàng đã dạy thêm những chiêu kiếm bậc cao cho Hoắc Thái. Đối với Quỷ Đao, chàng phải tốn công sửa đổi cho thích hợp với đao pháp. Sư Mệnh Thần Từ Giang Hán đã tìm ra cho Mạc Sương một thanh đao hình kiếm bằng thép tốt, nhờ vậy thành tựu của gã không thua gì Hoắc Thái.

Giờ đây, đôi hung thần tả xung hữu đột, đoạn kiếm tung hoành rưới máu khắp vườn. Nhưng phe đối phương còn một mũi tấn công vào cổng trước, tiếng gầm cuồng nộ của Thần Bút Lực Sĩ chứng tỏ ông đã bị thương.

Dao Quang kinh hãi, giao mặt trận phía sau cho Túy đạo nhân rồi lao vút đi.

Đạo quân hắc y thứ hai đã phá được cổng, đẩy lùi phe chàng về đến sân, cách đại sảnh không xa.

Toàn bộ cao thủ Hiên Viên gia trang đều bị cầm chân bởi những đối thủ cực kỳ lợi hại, kẻ địch của Thần Bút Lực Sĩ và Giáo chủ Phó Kỳ Khâm là hai gã bịt mặt sử dụng Lưu Tinh kiếm pháp. Còn các vị trưởng lão thì đối phó với năm người cầm tay ba (đỉnh ba).

Thủy ba là loại vũ khí của quân đội, được sang chế vào thời nhà Minh. Có hình dáng khá giống với những dụng cụ xúc cỏ của những dân tộc vùng thảo nguyên phía bắc Trung Hoa. Thủy ba có chiều dài độ thân người, cán bằng gỗ hoặc kim loại, đầu có nhiều mũi nhọn, sát địch bằng những thế đâm. Lúc cần thiết có thể cắm được xuống đất, dùng

làm giá đỡ cho súng hỏa thượng, võ bị trí gọi thấy ba là vật tối lợi hại trong quân khí!

Khác với trường hợp của qua. Thấy ba vẫn còn được quân nhà Minh sử dụng, vừa để chiến đấu, vừa để thu dọn những núi cỏ khô trong kho lương thảo.

Lư Sơn Tiên Ông kiến thức uyên bác, đã từng kể cho Dao Quang nghe về Thấy Ba phái nằm ở chân núi Võ Di tỉnh Phúc Kiến. Tổ sư phái này là một vị quan võ họ Phùng, dưới triều Minh Thành Tổ Chu Lệ. Ông ta cáo lão quy điền năm bảy mươi tuổi, mở trường dạy phép đánh thấy ba ở quê nhà, đệ tử đa số là người dân tộc.

Phùng lão có những cải tiến quan trọng loại vũ khí sở trường của mình. Cây thấy ba giờ đây có đến bốn nhánh thép. Hai nhánh ngoài cùng dẹp và cong như lưỡi dao, mũi của hai nhánh giữa tương tự như mũi kiếm, vừa nhọn vừa sắc cả hai bề. Nhờ vậy thấy ba của họ Phùng còn có thể chém người, khác với đường lối truyền thống.

Nhờ những cải tiến độc đáo này mà phép đánh thấy ba vô cùng phong phú, lợi hại, dương danh Phùng lão và Thấy Ba phái.

Dao Quang thấy thế trận của năm vị trưởng lão và Thấy Ba phái khá quân bình, nên xông về phía đối thủ của Thần Bút Lực Sĩ. Tuy gã bị mặt nhưng con mắt chột kia đã tố cáo gã là kẻ đã bị Dao Quang đả thương ở đèo Phù Sơn. Pho Lưu Tinh kiếm pháp của người này chỉ kém Quảng Đắc Long một bậc, và hẳn ta ung dung để trường kiếm va chạm với Phán Quan bút nặng nề, chứng tỏ một công lực rất thâm hậu.

Ánh lửa bập bùng hòa với ánh trăng khiến khung cảnh chẳng lấy gì làm sáng sủa lắm. Do vậy phe đối phương không nhận ra sự xuất hiện của Dao Quang. Vả lại họ định ninh rằng chàng vẫn còn nằm liệt giường với mười bảy vết thương trên cơ thể! Dầu có khá hơn thì cũng chẳng thể đánh đấm gì được!

Vì thế Dao Quang từ phía sau Thần Bút nhảy xổ vào gã chột mắt với chiêu “Nguyệt Dạ Văn Trùng” (Đêm trăng thu dế kêu) thì đối phương mới biết mình sai lầm khi đến đây.

Nếu đơn đấu thì Dao Quang chưa chắc đã làm gì được gã độc nhãn. Nhưng giờ đây gã đang phải bận tay đối phó với Thần Bút Lực Sĩ, nên không thể chống nổi chiêu kiếm kỳ ảo và dũng mãnh của chàng.

Trong võ học yếu tố bất ngờ luôn đóng một vai trò rất quan trọng.

Gã hắc y bị tấn công vào mé tả, đánh liều đưa tay xạ một đạo Vô Tướng thần chỉ vào người Dao Quang, kiếm kinh xé nát chỉ phong tiếp

tục ập đến. Trước tiên tiện đứt cánh tay tả của gã, sau đó trở ba lỗ trên ngực.

Thần Bút Lực Sĩ bồi thêm một bút xuyên thủng trán thủy, đẩy đối phương ngã ngửa trên mặt cỏ. Lão tò mò lột khăn che mặt gã. Chợt thất vọng khi nhận ra dung mạo của lão già xa lạ, chứ chẳng phải là Võ lâm Quốc sư Giang Thượng Phong!

Dao Quang thở dài :

– Khó hiểu thực, chẳng lẽ Bách Biến Ma Quân đã đào luyện được những hóa thân lợi hại như thế này sao?

Thần Bút Lực Sĩ bật thốt :

– Lão phu còn sợ rằng gã Quảng Đắc Long kia cũng chưa chắc là Vệ Chuyển Luân! Tà công Hấp Nguyên đại pháp có thể biến một cao thủ hạng trung thành kẻ có hơn hoa giáp công lực! Tất nhiên họ chẳng sống được bao lâu!

Hai người tạm quên đi nổi nghi hoặc, chạy đi tiếp ứng phe nhà.

Dao Quang chọn gã bịt mặt đang đấu với Thiên Sư giáo chủ. Dáng vóc của gã rất giống với người đã thi triển Hấp Nguyên quỷ chưởng ở tháp Đại Nhạn Trường An! Đến nơi, chàng cao giọng :

– Xin nhạc phụ hãy nhường gã này cho tiểu tể!

Phó Kỳ Khâm chém rạch vài kiếm, rời khỏi đấu trường, sang hỗ trợ trưởng lão Tôn Đức Đại.

Ở đây, Dao Quang dùng phép khoái kiếm dồn kẻ thù vào thế thủ.

Sau trận đấu với Quảng Đắc Long, Dao Quang đã khá quen thuộc với pho Lưu Tinh kiếm pháp. Hơn nữa trình độ kiếm thuật của gã hắc y này còn kém họ Quảng vài bậc. Tuy nhiên, Dao Quang đã nhận ra công lực gã đã tăng tiến hơn xưa. Chàng ngấm ngấm lo lắng chỉ sợ gã là em trai mình, và Tuấn Dương sẽ chết thảm vì hậu quả của tà công!

Trong đạo của tự nhiên, tất cả những gì đi ngược lại lẽ thường đều bị hủy diệt. Bởi vậy, bậc chân nhân không hề mừng khi được lợi lớn. Lịch sử võ lâm từng có hàng trăm bậc anh hùng ngộ kỳ duyên nên thành danh rất sớm, nhưng thọ được bao nhiêu năm thì chẳng ai rõ cả.

Dao Quang pháp phòng không yên, quyết lật cho được khăn bịt mặt của đối phương. Chàng liền xuất chín chiêu liên hoàn, kiếm ảnh mịt mù, kiếm khí lạnh lẽo uy hiếp những địa huyết trên vai, ngực của đối thủ.

Gã hắc y này không luyện Vô Tướng thần chỉ, mà có Hấp Nguyên quỷ chưởng ở tay tả hỗ trợ. Nhưng Dao Quang đã có kinh nghiệm nên

dùng mũi Hắc Thiết Yến đối phó.

Dao Quang lập tức hót dứt tấm khăn che mặt. Chàng mừng rỡ nhận ra dung mạo của bào đệ Tuấn Dương, chỉ có thêm một vết sẹo trên gò má. Dao Quang nhảy lùi miệng nói :

– Nhị đệ hãy quay về nhà! Ngu ca sẽ bỏ qua hết mọi lỗi lầm cũ!

Tuấn Dương đành thủ, nhổ mũi ám khí ra khỏi bàn tay trái trợn mắt nhìn Dao Quang bằng ánh mắt thù hận. Gã rít lên :

– Người đã tước đoạt tình cảm cha con, chồng vợ, anh em của ta, đẩy ta vào bước đường cùng, mà còn nói giọng nhân nghĩa nữa sao? Kiếp này ta không giết được người thì sẽ chẳng thềm làm người!

Dứt lời, Tuấn Dương điên cuồng xông đến tấn công, chẳng kể gì đến thân tình.

Dao Quang là người nhân hậu, chẳng dám làm tổn thương bào đệ, chỉ cố phòng thủ mà thôi!

Năm lão già Thủy Ba phái đã bỏ chạy, kéo theo toàn bộ những tên hắc y còn sống sót. Phe Hiên Viên gia trang rảnh tay, đứng vây quanh anh em Dao Quang chẳng biết phải làm sao!

Ngọc Thiên đang ở hậu sảnh bảo vệ Ngọc Đường, nghe Quỷ Dao báo tin vội chạy ra. Thấy cảnh cốt nhục tương tàn, nàng bật khóc, cất tiếng van xin :

– Nhị ca đừng đánh nữa hãy buông kiếm trở về với gia đình!

Nhưng Tuấn Dương vẫn không nghe, lại dồn toàn lực đánh bật kiếm của Dao Quang, vạch được một đường trên ngực chàng.

Mọi người chết điếng cuống cả lên! Kẻ chí giả có khi phải bó tay, và đôi lúc phường ngu ngốc lại thành công.

Diêm Tam thấy chủ nhân bị thương, ôm đao nhảy vào chém Tuấn Dương xối xả, miệng gầm lên :

– Người là em công tử chứ chẳng phải em ta!

Gã đằng đằng sát khí, mặt mày hung dữ, đường đao vô cùng quyết liệt khiến Tuấn Dương chột dạ, tung mình bỏ chạy.

Tà Kiếm, Quỷ Dao dạt ra, chẳng ngăn cản làm gì. Thiên Sư giáo chủ cười bảo :

– Không ngờ gã Diêm Tam này lại thông minh đáo để, cứu vãn được tình thế khó xử này!

Họ Diêm ngượng ngùng gãi đầu :

– Lão nhân gia quá khen, vẫn bối chỉ làm liều may là dọa được y!

Sưu Mệnh Thần tư lự :

– Lão phu sợ rằng phe tà ma sẽ biến Tuấn Dương thành kinh địch của công tử! Chúng biết công tử thà chịu chết hoặc thoát xuất giang hồ chứ không dám giết em trai!

Ai cũng rầu rĩ, công nhận Từ lão nói chí lý.

Ngọc Thiên chẳng để Dao Quang phát biểu, lôi chàng vào nhà băng bó vết thương.